

end at der er tilstrækkeligt, der taler for, at man gaar en af de to Veje, som jeg altid har ment, at man burde gaa, naar man vil gøre Ret og Skel imod de forskellige Fiskerier paa Tangen: Enten maa man sige Stop, eller ogsaa maa man gennemføre det hele nogenlunde efter den lagte Plan! Der-til kommer saa nu i forstærket Grad den Omstændighed, at man ikke længere kan bruge det Argument, man hidtil, naar andet bristede, som det let gør, har gjort gældende for Forsvarligheden af efterhaanden at sende den ene Million efter den anden op til den søndre Tange, nemlig, at det ikke er Fisterne paa Tangen, vi sikre, det er ikke Harboøre og Lyboørn, men Limfjordskysten i det hele taget, vi sikre. Dette Argument, som maaste har kunnet bruges, kan i alt Fald ikke bruges mere nu. Det kan det absolut ikke, thi efter Stormfloden i December er omtrent 1 Mil, mellem 20,000 og 24,000 Fod Land, af den nordre Tange saa fuldstændig raseret, at den ligger nu knap 2 Fod over dagligt Vandet i Havet. Der er intet Spor af Dige eller andet Skel imellem Havet og Fjorden end den Sandrevle, der til daglig Dags er omtrent 2 Fod over Havets Vandstand. Naar som forleden Søen er 9—10 Fod oppe over dagligt Vandet, saa er den Mil set fra Limfjordens Synspunkt som den øvrige Kanal, eller med andre Ord: Havet fylder Vand ind i Fjorden, ikke gennem den til dagligt Brug omtrent $\frac{1}{4}$ Mil brede Kanal, men over en Bredde af omtrent $1\frac{1}{4}$ Mil. Derfor kom ganske naturligt den store Navage rundt omkring ved Limfjorden, fordi den Beskyttelse, man hidtil havde ment at have, forsvandt fuldstændig og forsvandt allerede paa Stormflodens første Dag, saaledes at Havet havde aldeles fri Adgang til Limfjorden — hvad det har den Dag i Dag. Dette gør til en vis Grad Sagen mere simpel, fordi der dog nu ikke mere kan være Tale om at føre fra en Forbedring af Forholdene ved Limfjorden noget som helst Argument i Siden til Fordel for det hidtil sted-fundne Ryttskringsarbejde. Skal der gøres noget, saa maa man begynde forfra, sikre den nordre Tange ligejom den søndre; først saa kan man begynde at tale om at have gjort noget som helst for at sikre Limfjorden. Men dermed er det ikke forbi. Vil man lade den nuværende Tilstand fortsættes,

vil det kun være et Tidsspørgsmaal af meget ringe Omfang, hvor længe man kan holde Kanalens Sejløb sejlbart trods de ret store Anstrengelser og trods de ret store Midler, man har ofret for at borttage Sandet, efterhaanden som det kom ind. Det vil være ugørligt, hvis man ikke stopper Sandvandringer, og det kan kun ske ved at befæste den nordre Tange paa en saadan Maade, at den bliver liggende, hvor den nu ligger. Vil man ikke dette, vil Kanalens Sejlbarhed blive overordenlig vanskeliggjort og inden en ret lang Arrække umuliggjort. Saa vil det næppe heller lykkes at holde den berømte Høfde Nr. 59, hvis man bliver ved at udsætte den for Havets Angreb i samme Grad som nu. For to Aar siden blev der her bevilget — jeg var ikke rigtig med paa den Bevilling — et Beløb af, saa vidt jeg husker, 448,000 Kr. til Styrkelse af Rodenden af Høfde Nr. 59. Dette Beløb skulde anvendes til de fire smaa Høfder, der skulde bygges i Kanalen med det Formaal at fastholde Kysten inden for Rodenden af Nr. 59, der var lige ved at være bagtaaret. Hvis det lykkes at saa disse Høfder færdige, saa kan det maaste holde noget, en lille Tid kan det maaste holde Høfde Nr. 59 paa sin Plads, men i Længden kan den umulig holdes, hvis man lader den nordre Tange høje mer og mer ind i Fjorden, og det er ikke med smaa Skridt, den er gaaet derind de sidste Par Aar. Jeg er derfor af den Formening, at hvis man ikke vil betragte det, som hidtil er anvendt paa at sikre Vestkysten, for spildt, maa man nødvendigvis sørge for paa den ene eller den anden Maade at befæste den nordre Tange, saaledes at den bliver liggende nogenlunde, hvor den er. Man maa tillige tilvejebringe en Mulighed for, at Havet atter, som det tidligere har gjort, kan lægge Sand op paa den sydlige Del af den nordlige Tange, der nu er raseret. Ved Kunst kan dette ikke ske, det vil være haabløst, men Havet er ogsaa nok saa elskværdigt selv at gøre det. Hvis vi blive fri et Aar eller halvandet for Storme af samme Natur som den sidste, vil Havet rimeligvis i nogen Grad retablere det. Men hvis vi ikke hjælpe til, saa vi ved næste Stormflod ganske den samme Katastrofe som nu; saa gaar denne Mil af Tangen bort; og saa have vi den samme Historie med